

Arrest

nr. 71 788 van 13 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke
Integratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 september 2011 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 september 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TOP, die *loco* advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, treedt op 26 november 2010 in Turkije in het huwelijk met mevrouw A. S., van Belgische nationaliteit.

Op 20 december 2010 dient verzoeker bij de Belgische ambassade te Ankara in Turkije een aanvraag in voor een visum gezinshereniging, teneinde zich bij zijn echtgenote in België te kunnen voegen.

Op 10 mei 2011 wordt een beslissing genomen tot uitstel van beslissing wegens administratief onderzoek.

Op 10 mei 2011 vraagt de Dienst Vreemdelingenzaken advies aan de procureur des Konings te Antwerpen met betrekking tot de geldigheid van verzoekers huwelijk.

Op 24 augustus 2011 wordt verzoekers echtgenote gehoord in België.

Op 29 augustus 2011 verleent de procureur des Konings van Antwerpen een negatief advies inzake de aflevering van een visum gezinshereniging en meent dat er voldoende elementen aanwezig zijn die wijzen op een schijnhuwelijk.

Op 1 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van de afgifte van het gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Op 20/12/2010 werd via de Belgische diplomatieke post in Ankara een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van H. S., geboren op X te (...), van Turkse nationaliteit, om zijn echtgenote in België, Y. A., geboren op X van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkenen op 26/11/2010 in Turkije in het huwelijk getreden zijn.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat in het kader van deze visumaanvraag er uit het volledige administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen gebleken zijn:

- Er bestaat een leeftijdsverschil van 14 jaar tussen betrokkenen, waarbij de echtgenoot jonger is.
- Mevrouw Y. A. was reeds gehuwd op 17/07/1992 met S. H.. Op 01/05/2008 werd de echtscheiding tussen betrokkenen in het Rijksregister ingeschreven. Uit dit huwelijk zijn 2 kinderen geboren: S. Y. en S. Y. E..
- Het is ongebruikelijk dat een Turkse man voor het eerst huwt met een oudere vrouw die reeds gescheiden is en kinderen heeft.
- Door de Belgische diplomatieke post te Ankara werd op 22/12/2010 een interview afgenomen van de heer H. S.. Uit dit interview zijn volgende elementen gebleken:
 - Op de vraag of de heer H. S. zijn huwelijk met een Belgische onderdaan het regulariseren van zijn toestand gemakkelijker maakt, antwoordde de heer H. S. dat zijn echtgenote een Turkse is. Echter is mevrouw Y. A. reeds sinds 15/03/2001 Belgische.
 - Betrokkenen hebben elkaar op 24/03/2010 ontmoet.
 - De heer H. S. verklaart dat betrokkenen elkaar ontmoet hebben terwijl de heer H. S. in gesprek was met familie op het internet.
 - De tante van de heer H. S., de genaamde H. H., heeft betrokkenen aan elkaar voorgesteld.
 - In het interview verklaart de heer H. S. dat zijn schoonouders in Gent wonen. Het adres van zijn ouders kent hij niet. Uit nazicht van het Rijksregister blijkt echter dat de ouders van Y. A., K. S. en K. Y., in Antwerpen wonen.
 - Ook waar de broers en zussen van mevrouw Y. A. wonen, weet de heer H. S. niet.
 - Op de vraag hoeveel tijd betrokkenen samen voor het huwelijk doorgebracht hebben, antwoordde de heer H. S. dat betrokkenen 3 dagen samen doorgebracht hebben.
 - Betrokkenen zouden voor het huwelijk samengewoond hebben in het huis van zijn oom.
 - Volgens de heer H. S. is de hobby van zijn echtgenote redbull drinken.
 - De heer H. S. kent het lievelingsgerecht van zijn echtgenote niet.
 - Op de vraag wat zijn echtgenote verafschuwt, antwoordde de heer H. S. ‘alleen eten’.
 - De heer H. S. draagt niet bij tot de gezinskosten.
 - In het interview verklaart de heer H. S. dat zijn echtgenote schoonmaakster is in een school. De naam van deze school of plaats waar deze school zich bevindt, kent de heer H. S. echter niet.
 - Het huwelijk van betrokkenen werd georganiseerd door F. K..
 - De getuigen bij het huwelijk van betrokkenen was de oom van mevrouw Y. A..

- De heer H. S. verklaart dat er foto's en een videocassette of cd van het huwelijk tussen betrokkenen bestaan, maar wij hebben echter niets van bewijs hierover in het dossier terug gevonden.
- De heer H. S. kan zich niet herinneren welke geschenken hij ter gelegenheid van het huwelijk ontvangen heeft.
- De bruidsjurk van mevrouw Y. A. was gehuurd en sneeuwwit van kleur, aldus de heer H. S..

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 10/05/2011 het advies te vragen aan de Procureur des Konings met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk

In zijn advies van 29/08/2011 formuleert de Procureur des Konings dat er voldoende met elkaar overeenstemmende gegevens zijn die er toe doen besluiten dat het in casu gaat om een huwelijk dat om verblijfsrechtelijke redenen werd afgesloten.

Gelet op onder meer het onderzoek door de politie Antwerpen, uit de informatie vanwege de Belgische ambassade en uit de informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn de volgende elementen naar voor gekomen die duidelijk wijzen in de richting van een schijnhuwelijk

- Vaag ontmoetingsrelaas: Meneer verklaart mevrouw ontmoet te hebben in maart 2010 via internet, en dit via een tante. H. H., toen meneer met familie in gesprek was via internet. Mevrouw stelt dat dit gebeurde via een vriendin van haar, F. K..
- Snelle gang van zaken: na hun ontmoeting in maart 2010 zijn ze contact met elkaar blijven houden via internet. In mei of juni 2010 heeft meneer mevrouw ten huwelijk gevraagd, zonder dat ze elkaar in levende lijve ontmoet hadden. In de zomer van 2010 is mevrouw dan op bezoek gegaan in Turkije, en hebben ze enkele dagen samen doorgebracht. Mevrouw is dan in november 2010 terug naar Turkije gegaan om met mevrouw te huwen.
- Onwetendheid over elkaars personalia: meneer en mevrouw weten eigenlijk weinig over elkaar te vertellen. De antwoorden die zij geven op de vragen zijn algemeen van aard, en tonen aan dat er in hun relatie van weinig diepgang sprake is:
 - * Als hobby van mevrouw geeft meneer 'Redbull drinken'. Volgens mevrouw is de hobby van meneer niets doen muziek beluisteren en wandelen'."
 - * Meneer kent het lievelingsgerecht van mevrouw niet, en weet niet in welke stad zijn schoonouders wonen.
 - * Meneer weet niet meer welke cadeaus hij ter gelegenheid van het huwelijk gekregen heeft.
 - * Mevrouw geeft als positieve kanten van meneer op dat hij goed over haar praat. Volgens haar heeft hij geen slechte kanten
 - * Als gezamenlijke interesses haalt mevrouw muziek en internet aan.
- Leeftijdsverschil en vorig huwelijk: Mevrouw is 14 jaar ouder dan meneer. Ze is in het verleden reeds gehuwd geweest, en heeft uit dit huwelijk 2 kinderen, één van 18 jaar en één van 13 jaar. Het is zeer ongewoon dat een Turkse man als eerste huwelijk huwt met een oudere vrouw die reeds gescheiden is en kinderen heeft
- Niet naleving tradities: er werd geen bruidsschat betaald.

Tegenstrijdigheden:

- * Meneer stelt dat hij voor het huwelijk met mevrouw gelogeerd heeft bij een oom. Mevrouw stelt dat het bij de grootmoeder was.
- * Mevrouw stelt dat ze meneer 5 dagen gezien heeft voor het huwelijk, meneer stelt dat het slechts 3 dagen was.
- * Meneer stelt dat mevrouw graag redbull drinkt. Mevrouw stelt dat dit vroeger het geval was, maar dat dit niet meer zo is.
- De identiteit van de getuigen van het huwelijk stemt niet overeen

De erkenning van dit huwelijk zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 25/04/2007, van kracht geworden op 1juni 2008;

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"1. Eerste middel

Inbreuk op art. 2 en 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, juncto art. 40 ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980

1. "De heer H. S. verklaart dat er foto's en een videocassette of cd van het huwelijk tussen betrokkenen bestaan, maar wij hebben hier echter niets van bewijs hierover in het dossier terug gevonden."

Verzoeker en zijn echtgenote hebben een groot huwelijksfeest gegeven waarop zowel beide families als kennissen en vrienden op uitgenodigd waren.

Hiervan bestaan wel degelijk foto's (zie stuk 11). De cassette wordt omwille van 'niet praktisch' niet bij het stukkenbundel gevoegd, doch kan indien gewenst uiteraard nog steeds gevoegd worden aan het stukkenbundel.

Hiervan zou geen bewijs gevonden zijn in het dossier.

Nochtans staat in het verhoor van de echtgenote (zie stuk 6, blad 2, bovenaan) :

"Ik heb de foto's van het huwelijk bij. Ik toon u die..."

Wanneer tegenpartij in haar motivatie opneemt dat er geen bewijs wordt teruggevonden in het dossier van het gegeven dat er foto's bestaan van het huwelijksfeest, faalt zij in haar motiveringsplicht, alsook haar zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing dient daarom alleen al vernietigd te worden.

2. "het is ongebruikelijk dat een Turkse man voor het eerst huwt met een oudere vrouw die reeds gescheiden is en kinderen heeft".

Verzoeker begrijpt niet waar dit argument op slaat. Hij komt goed overeen met zijn echtgenote die hij graag ziet, en die trouwens jong van geest is. Ook uit de foto's zal blijken dat het leeftijdsverschil niet zo groot oogt (zie stuk 11).

Bovendien is het absoluut niet zo ongebruikelijk als men beweert. Zowel in België als in Turkije zijn de "Turkse" echtscheidingen enorm in aantal gestegen, zodat het fenomeen van nieuw samengestelde gezinnen absoluut niet ongebruikelijk is bij Turken.

Verder nog, verzoeker en zijn huidige echtgenote vinden het belangrijk dat het ook zou klikken tussen verzoeker en de kinderen van zijn echtgenote. Zijn vrouw, die meermaals naar Turkije kwam om hem te zien (stuk 8), kwam op 10/07/2011 vergezeld van haar zoon Y. E., net met de bedoeling dat er tussen de twee reeds verder een hechte band kon gesmeden worden. (zie stuk 8c)

3. "Op de vraag of de heer H. S. zijn huwelijk met een Belgische onderdaan het regulariseren van zijn toestand gemakkelijker maakt, antwoordde de heer H. S. dat zijn echtgenote een Turkse is. Echter is mevrouw S. A. reeds sinds 15/03/2001 Belgische."

Verzoeker antwoordde inderdaad dat zijn echtgenote Turkse is, en dat is ook zo!

Zie hiervoor stuk 4- Turks paspoort echtgenote en stuk 3a Turkse identiteitskaart echtgenote.

4. "In het interview verklaart de heer H. S. dat zijn schoonouders in Gent wonen. Het adres van zijn ouders kent hij niet. Uit nazicht van het Rijksregister blijkt echter dat de ouders van Y. (bedoeld wordt S.) A., K. S. en K. Y., in Antwerpen wonen."

De schoonouders van verzoeker hebben een woning in GENT (zie eigendomsakte - stuk 9).

De schoonouders zijn dit pand aan het verbouwen, zodat er regelmatig gesproken werd over het huis in GENT.

Vandaar ook dat verzoeker als woonplaats van zijn schoonouders Gent heeft geantwoord.

5. "In het interview verklaart de heer H. S. dat zijn echtgenote schoonmaakster is in een school. De naam van deze school of plaats waar deze school zich bevindt, kent de heer H. S. echter niet."

Verzoeker weet wat zijn echtgenote doet voor haar broodwinning: poetsen.

Maar op welke school dat dat nu juist is, en waar dat dat schooltje gelegen is, is geen gespreksonderwerp geweest.

Wanneer men in overweging neemt dat dit koppel op dit moment nog steeds niet in hetzelfde huis woont, zal men wel willen aannemen dat zij andere dingen te bespreken hebben dan de naam van het schooltje waar de vrouw tewerkgesteld is.

Trouwens, zelfs als dit ter sprake zou komen, zal deze benaming totaal onuitspreekbaar zijn voor verzoeker die momenteel geen Nederlands spreekt.

Benamingen als Sint-Norbertusinstituut of Sint-Jan-Berchmans-College klinken als "chinees" voor verzoeker.

6. "Het huwelijk van betrokkenen werd georganiseerd door F. K.

Verzoeker en zijn echtgenote hebben elkaar via het internet ontmoet : de vrouw was bij een vriendin , zijnde mevrouw K. (stuk 6) en verzoeker dan weer bij zijn familie.

Om daarbij te spreken over een "organisatie". vindt verzoeker toch wel een brug te ver.

De dame in kwestie, die beiden kent, vond duidelijk dat zij een schoon koppel uitmaken, en stelde hen

aan mekaar voor (via het internet dan),

Deze kennismakingswijze is zodanig ingeburgerd, en zeker bij Turkse families, dat dit zeker niet wijst op een schijnhuwelijk. In tegendeel zelfs.

7. De getuigen bij het huwelijk van betrokkene was de oom van mevrouw Y. (bedoeld wordt S.) A..”

Verzoeker begrijpt niet waarom dit gegeven ook maar op enige manier zou kunnen wijzen op het bestaan van een schijnhuwelijk.

Zowel de familie van verzoeker als deze van zijn echtgenote waren aanwezig op het huwelijksfeest.

Het is dan ook normaal dat verzoeker en zijn echtgenote als getuige iemand uitkiezen die zij vertrouwen, en met wie zij hun geluk willen delen. In casu de oom van de vrouw.

8. geen bruidsschat:

De Omzendbrief 10 indicatoren schijnhuwelijk van de Minister van Justitie (B.S. 31/12/1999) geeft een niet beperkend overzicht van 10 factoren die gecombineerd ‘een ernstige aanduiding kunnen vormen dat een schijnhuwelijk wordt beoogd’.

-beloven van geld: waar het beloven van geld in de omzendbrief als een ernstige indicator van een schijnhuwelijk wordt beschouwd, wordt in de bestreden beslissing aangehaald dat verzoeker geen bruidsschat zou betaald hebben aan zijn echtgenote en dat dit bij gevolg aangeeft dat men bij gebreke aan het volgen van (oude) tradities in casu niet zou kunnen spreken van een ‘echt’ huwelijk.

Begrijpe wie begrijpe kan !!!

Enerzijds duidt het betalen van een geldsom op een schijnhuwelijk,

Anderzijds duidt het niet-betalen van een geldsom ook op een schijnhuwelijk ...

De motivering in de bestreden beslissing is dan ook allesbehalve rationeel of zorgvuldig, en is al zeker niet coherent met de omzendbrief van de Minister.

Samenvattend kan gesteld worden dat tegenpartij objectieve elementen negeert (zoals onder meer de aanwezigheid van foto's van het huwelijksfeest —zoals opgenomen in het pv -stuk 6), doch haar besluit louter baseert op veronderstellingen dat het om een schijnhuwelijk zou gaan, omdat in casu verzoeker niet conform de tradities handelde (zoals het betalen van een bruidsschat.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden aangezien er een schending is van de motiveringsplicht, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht.”

2.1.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat verzoeker in zijn middel enkele punten van de motivering van de bestreden beslissing overloopt en een poging doet aan te tonen dat elk punt afzonderlijk niet voldoende is om te besluiten tot een schijnhuwelijk. De verwerende partij stelt dat uit het administratief dossier blijkt dat de procureur des Konings in zijn advies van 29 augustus 2011 stelde dat er voldoende met elkaar overeenstemmende gegevens zijn die er toe doen besluiten dat het *in casu* gaat om een huwelijk dat om verblijfsrechtelijke redenen werd afgesloten. De verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar dit verslag en dat de gemachtigde dit verslag onmogelijk naast zich neer kon leggen. Het kan niet als kennelijk onredelijk beschouwd worden dat op basis van dit advies van de procureur des Konings geoordeeld werd dat de erkenning van het huwelijk zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Gelet op het zorgvuldig onderzoek dat voorafging aan het nemen van de bestreden beslissing werd er op correcte wijze gesteld dat verzoeker zich niet kan beroepen op de richtlijnen van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en werd de afgifte van het visum volgens de verwerende partij terecht geweigerd.

De verwerende partij vervolgt dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Ze verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van de afgifte van het visum gezinshereniging wordt besloten. De verwerende partij stelt verder dat in de motivering wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40ter van de vreemdelingenwet en naar het feit dat het huwelijk niet wordt erkend waardoor de afgifte van het visum gezinshereniging wordt geweigerd. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De verwerende partij merkt tenslotte op dat verzoeker de punten afzonderlijk probeert te weerleggen maar dat de motieven gezamenlijk in ogenschouw moeten worden genomen aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris uit het geheel van de elementen afleidt dat het huwelijk een schijnhuwelijk betreft. Verzoeker weerlegt de motivering niet aan de hand van deze zogenaamde tegenindicaties.

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat uit het geheel van de omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. De bestreden beslissing vervolgt dat de erkenning van dit huwelijk zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde aangezien het huwelijksinstituut immers een wezenlijk bestanddeel uitmaakt van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde. De bestreden beslissing concludeert dat verzoeker zich bijgevolg niet kan beroepen op de richtlijnen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en dat het visum gezinshereniging wordt geweigerd.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat de verwerende partij objectieve elementen negeert en dat zij haar besluit louter baseert op veronderstellingen dat het om een schijnhuwelijk zou gaan. Verzoeker tracht hiertoe in zijn verzoekschrift een aantal punten van de bestreden beslissing te weerleggen en stelt dat de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

In zoverre het de bedoeling van verzoeker lijkt te zijn om aan de Raad te vragen om de weigering tot erkenning van het buitenlands huwelijk te onderzoeken, dient te worden gewezen op artikel 39/1 van de vreemdelingenwet dat de rechtsmacht van de Raad bepaalt.

De Raad is een administratief rechtscollege dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient – nu er betwisting bestaat omtrent zijn rechtsmacht – de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarvan het de wetgever is toegelaten af te

wijken (M. LEROY, Contentieux administratif, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruik gemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: *“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”* Artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk bij het nemen van een nieuwe beslissing.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (*petitum*). Het feit dat verzoeker voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (*cf.* J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (*causa petendi*) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, “Le Conseil d’Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution”, J.T. 1960, 79; J. SALMON, Le Conseil d’Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde *instrumentum* twee beslissingen zijn opgenomen – zoals *in casu* enerzijds een beslissing tot weigering van visum en anderzijds de niet-erkenning van een huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 684; RvV 2 maart 2010, nr. 39 685).

Verzoeker argumenteert in hoofdzaak dat zijn visumaanvraag werd afgewezen op grond van vermeend schijnhuwelijk en dat de verwerende partij tot dit besluit komt na objectieve elementen te hebben genegeerd en haar besluit te baseren op veronderstellingen dat het om een schijnhuwelijk zou gaan. Verzoeker poogt een aantal motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Het middel van verzoeker is er volledig op gericht om aan te tonen dat de motivering van de bestreden beslissing op

onvolledige en onjuiste feiten is gebaseerd zodat de huwelijksakte diende te worden erkend en het onredelijk was het visum te weigeren.

In de mate waarin het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid onterecht verzoekers huwelijk als in strijd met de openbare orde heeft verklaard daar in hoofde van verzoeker het doel het verwerven van een verblijfsrecht in België betreft, moet worden opgemerkt dat de Raad, zoals hoger werd toegelicht geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR en het BW de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België en dat het recht om te huwen beknót wordt, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het onderdeel van het middel van verzoeker dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur zijn huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat het huwelijk van verzoeker in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.

Daarenboven stelt de Raad op basis van de bestreden beslissing vast dat de weigering tot afgifte van het visum gezinshereniging steunt op de vaststelling dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar dat het een schijnhuwelijk betreft. Gelet op het hierboven gestelde volstaat te dezen de vaststelling dat de beslissing de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is en dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt om op basis van het geheel van de gedane vaststellingen, het visum gezinshereniging te weigeren. In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, doch een schijnhuwelijk betreft. De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in deze kwestie het advies ingewonnen heeft van het parket van de procureur des Konings te Antwerpen dat op basis van de elementen overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken en het gevoerde politieonderzoek in België besluit dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap en dat het een schijnhuwelijk betreft. Het betrokken advies bevindt zich in het administratief dossier. Op basis van het geheel van de elementen uit het administratief dossier, alsook het advies van de procureur des Konings, kon de gemachtigde van de staatssecretaris op redelijke wijze besluiten dat verzoekers huwelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap.

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het uiten van kritiek op de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris en geeft ter gelegenheid van zijn verzoekschrift, door het pogen te weerleggen van een aantal elementen waarop de verwerende partij zich heeft gebaseerd om tot de conclusie te komen dat het om een schijnhuwelijk gaat, een toelichting waarbij zij poogt aan te tonen dat haar huwelijk gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap.

Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. Uit de opsomming van de verschillende elementen in de bestreden beslissing blijkt dat door verwerende partij duidelijk wordt aangegeven waarom zij de mening is toegedaan dat het huwelijk van verzoeker niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap en waarom het visum gezinshereniging van verzoeker dient te worden geweigerd. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij dit afleidt uit het geheel van de opgesomde elementen. Verzoeker betwist deze gegevens niet, doch poogt er een verantwoording, een

verklaring of bijkomende uitleg voor te geven. Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een niet correcte feitenvinding, noch toont verzoeker hiermee aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk is gegaan toen hij op grond van het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde gegevens tot het besluit kwam dat het huwelijk van verzoeker niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid immers slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing manifest onredelijk is, wat *in casu* niet het geval is. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Verzoeker brengt in huidige stand van de procedure nieuwe stukken bij. Vooreerst wenst de Raad op te merken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395) of met gegevens waarvan het bestuur op het ogenblik van de bestreden beslissing geen kennis had.

Bovendien herhaalt de Raad dat in zoverre verzoeker met zijn uiteenzetting in zijn verzoekschrift en het bijbrengen van deze nieuwe stukken tracht een nieuwe beoordeling van zijn visumaanvraag te verkrijgen, wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

De schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1 Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“II. Tweede middel

Inbreuk op art. 27 en 46 van het WbIPR, 146bis van het Burgerlijk Wetboek, art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

Artikel 27§1. eerste lid WbIPR bepaalt wat volgt:

(...)

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid die , bij de uitoefening van zijn bevoegdheid, van oordeel is dat ingevolge art. 27 WbIPR - en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van art. 27 moet worden gelet. de erkenning van een vreemde akte kan weigeren.

(cfr. M. TRAEST, commentaar bij art. 27 en het Wetboek IPR, J. ERAUW e.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004 (152) 153-154).

Bij de registratie van het huwelijk controleerde de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand met andere woorden:

- ▲ de rechtsgeldigheid van het toepasselijk recht,*
- ▲ De echtheid van de akte*
- ▲ Of er geen strijdigheid is met de openbare orde*

▲ *Of er geen sprake is van wetsontduiking*

De Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de Stad Antwerpen, ging na controle over tot registratie van de huwelijksakte. (stuk 7)

Bijgevolg gingen verzoeker en zijn echtgenote er van uit dat zij binnen afzienbare tijd zouden kunnen samenwonen, en hun gezinsleven effectief zouden kunnen beleven.

Verzoeker en zijn echtgenote zijn trouwens in blijde verwachting van een kindje waarvan de geboorte verwacht wordt op 19/04/2012. (stuk 5)”

2.2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat, in zoverre het de bedoeling is van verzoeker om met zijn beschouwingen aan te tonen dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd besloten het huwelijk niet te erkennen, het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) toekomt te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten. Verzoekers middel is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet dan ook onontvankelijk. De verwerende partij wijst er bovendien op dat de wetgever in artikel 27, § 1, vierde lid van het Wetboek Internationaal Privaatrecht ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt volgens de verwerende partij niet aan de Raad toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid dat het huwelijk van verzoeker in België niet erkend wordt.

2.2.3. Verzoeker stelt in zijn tweede middel dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen, na controle van de huwelijksakte, overging tot de registratie ervan. Bijgevolg gingen verzoeker en zijn echtgenote ervan uit dat zij binnen afzienbare tijd zouden kunnen samenwonen en hun gezinsleven effectief zouden kunnen beleven.

De Raad merkt op dat in de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het tweede middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid artikel 146bis van het BW juist heeft toegepast bij de beoordeling van de visumaanvraag, moet worden opgemerkt dat de Raad, zoals hoger werd toegelicht geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR en het BW de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België en dat het recht om te huwen beknot wordt, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het onderdeel van het middel van verzoeker dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur zijn huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat het huwelijk van verzoeker in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.

In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel betrekking heeft op de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om zich te beroepen op artikel 146bis van het BW, moet worden gesteld dat uit artikel 40bis juncto 40ter van de vreemdelingenwet voortvloeit dat een vreemdeling die om de afgifte van een visum ‘gezinshereniging’ verzoekt, teneinde zijn echtgenote in België te kunnen vervoegen, het bewijs dient te leveren dat hij rechtsgeldig gehuwd is. Verzoeker legde hiertoe een Turkse huwelijksakte voor.

Gelet op het feit dat een buitenlandse huwelijksakte werd overgemaakt aan het bestuur moet gewezen worden op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is de verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum ‘gezinshereniging’. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR deze bevoegdheid tot ‘de-plano-erkenning’ toevertrouwt aan ‘alle overheden’, staat zelfs de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou erkennen, niet in de weg dat de verwerende partij binnen zijn bevoegdheden deze erkenning weigert.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan derhalve, alvorens een beslissing te nemen inzake de toekenning van een visum ‘gezinshereniging’, verifiëren of het huwelijk waarop verzoeker zich beroept in België rechtsgeldig is. Hierbij vermag hij, gelet op artikel 46 van het WIPR dat bepaalt dat de (grond)voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk beheerst worden door het recht van de Staat waarvan de respectieve echtgenote de nationaliteit hebben – rekening houdende met de Belgische nationaliteit van de echtgenote van verzoeker –, onderzoeken of voldaan werd aan de bepalingen van Boek I, Titel V, hoofdstuk I ‘Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan’ van het BW, waaronder artikel 146bis (J. ERAUW, *Beginnelsen van Belgisch Privaatrecht, XVII, Internationaal Privaatrecht*, Mechelen, Kluwer, 2009, 509-510). Er dient in dit verband benadrukt te worden dat de grondvoorwaarden voor het huwelijk “die betrekking hebben op beide echtgenoten” op cumulatieve wijze aan de nationale wetten van de beide partners onderworpen zijn en dat toepassing dient gemaakt te worden van de nationale wet die de meest beperkende regeling omvat (Wetsontwerp houdende het wetboek van internationaal privaatrecht, *Parl.St.* Senaat 2003-04, 3-27/1, 73). De verwerende partij is dus bevoegd om het huwelijk waarop verzoeker zich beroept om een visum aan te vragen te toetsen aan artikel 146bis van het BW – dat bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie “van minstens één van de echtgenoten” kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde – en kan, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van verzoeker kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde.

De bewering van verzoeker dat het huwelijk werd geregistreerd door de stad Antwerpen sluit op zich niet uit dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid alsnog verifieert of het huwelijk met een Belgische onderdaan waaraan een vreemdeling een verblijfsrecht wenst te ontnemen niet strijdig is met de Belgische internationale openbare orde.

Tevens voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot een vermelding van artikel 8 van het EVRM in de opsomming van de geschonden rechtsregels van zijn middel. De Raad kan hoogstens vermoeden dat verzoeker een schending van zijn gezinsleven inroept, nu hij aanvoert dat hij en zijn echtgenote in blijde verwachting zijn van een kindje waarvan de geboorte verwacht wordt op 19 april 2012, doch uit de bovenstaande bespreking van de andere onderdelen van het middel blijkt dat verzoeker niet aantoonde dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een niet correcte feitenvinding, noch toont verzoeker hiermee aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk is gegaan toen hij op grond van het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde gegevens tot het besluit kwam dat het huwelijk van verzoeker niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap. Tevens zet verzoeker op geen enkele wijze uiteen in welke zin de

verwerende partij een positieve verplichting zou hebben om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). In zoverre dit onderdeel van het middel ontvankelijk is, stelt de Raad vast dat geenszins een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond en het aldus ongegrond is.

Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET